

ANNE FRANK | KIM PHUC | CHRISTIANE F. | MALALA | IQBAL MASIH | ISHMAEL BEAH |

KINDEREN DIE DE WERELD HEBBEN VERANDERD

SPECIALE UITGAVE
MAURO

Kinderen kunnen de wereld veranderen

Beste leerling,

Je leest een van de verhalen uit het boek *Kinderen die de wereld hebben veranderd*, een boek over kinderen die zijn opgestaan tegen onrecht of die symbool zijn geworden van onrecht dat hun is aangedaan. In dit boek staan de verhalen van Malala, Anne Frank, Christiane F., Kim Phúc, Iqbal Masih, Wilma Westenberg en zestien andere kinderen die allen een stempel op de geschiedenis hebben gedrukt. Zie de inhoudsopgave achterin deze uitgave.

Twaalf van deze verhalen worden gebruikt in het voortgezet onderwijs. Ze maken deel uit van de Stercollecties, lesmateriaal voor vakken als geschiedenis, aardrijkskunde, maatschappijleer en biologie, voor verschillende leerjaren en verschillende stromingen. Dit lesmateriaal van VO-content vind je op www.vo-content.nl/stercollecties

De twaalf verhalen worden gratis verspreid: los als pdf, maar ook samen in de vorm van een gratis app voor Apple en Android (die heet *Dapper light*) en als ebook, dat je kunt downloaden met de code BO 6252790 op www.ebooq.nl.

De [makers](#) van het boek, van de [lespakketten](#) en het [College voor de Rechten van de Mens](#) hopen dat je veel inspiratie opdoet uit deze verhalen.

Mauro Manuel

de lange weg naar een kinderpardon

Els Kloek

Mauro is een Italiaanse jongensnaam en betekent 'donker gekleurd'. Het is een mooie naam, schrijven mensen op de website voor babynamen: 'vrij en zacht, niet te overheersend'. In Nederland komt de naam niet veel voor. Op de hitlijst van populaire jongensnamen schommelt hij rond nummer tweehonderd. Maar in Nederland kennen we Mauro vooral als die mooie zwarte jongen die dreigde te worden uitgezet. En dat terwijl hij al acht jaar lang tot ieders tevredenheid in een pleeggezin woonde en hier graag een vervolgopleiding wilde doen. Ongewild werd Mauro een begrip.

Limburgse jongen

Mauro Manuel werd op 15 november 1992 geboren in de miljoenenstad Luanda, de hoofdstad van Angola, waar hij opgroeide in een sloppenwijk. Toen hij negen jaar was zette zijn moeder hem op een vliegtuig naar Portugal. Er was iemand bij die hij niet kende en die hem op de bus naar Nederland zette. Mauro werd als minderjarige asielzoeker bij de politie afgeleverd. Zo kwam hij terecht in een crisispleeggezin in Budel, maar al snel bij de familie Mandigers-Marijanovic in Oostrom, bij Venray. Hij was bang, verdrietig en onthecht. Logisch, want het waren zijn eigen ouders die hem hadden weggestuurd. Hoe moest hij ooit nog iemand vertrouwen? Maar langzaam begon hij te wennen. Hij zat op school, hij voetbalde en was fan van PSV. Hij sprak Nederlands met een Limburgs accent en verloor zijn moedertaal, het Portugees. Hij raakte, kortom, geworteld.

Intussen liep al sinds 2003 een asielprocedure. Die was in gang gezet door NIDOS, een door de overheid in het leven geroepen stichting die het voogdijschap heeft over minderjarige vreemdelingen. In 2007, dus na vier jaar, werd zijn asielaanvraag afgewezen. Mauro zou ooit terug moeten naar Angola. Maar er gebeurde niets. Nog niet.

Twee keer probeerden zijn Nederlandse pleegouders Mauro te adopteren, maar in die procedure liepen zij vast omdat de papieren van de biologische ouders niet klopten: de rechter twijfelde aan de echtheid van de stukken die door hen waren opgestuurd. Op 22 april 2008 kreeg de inmiddels vijftienjarige Mauro

Manifestatie 'Hart voor Mauro' op het Plein in Den Haag, 1 november 2011.

van de Dienst Terugkeer en Vertrek een verzoek om het land te verlaten. Voortaan moest hij zich iedere week bij de vreemdelingenpolitie in Venlo melden. Meldplicht ging boven leerplicht, zoveel was duidelijk. Uit deze tijd dateert het contact met de organisatie Defence for Children, die Mauro en zijn pleegouders juridisch bijstond. De volgende stap was Mauro's aanvraag van een verblijfsvergunning vanwege zijn gezinssituatie. Hij woonde immers al ruim vijf jaar in een gezin waarin hij zich beschermd voelde. In artikel 8 van

het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens staat dat ieder mens recht heeft op eerbiediging van het gezinsleven. Even leek het goed te gaan: de rechtbank van Amsterdam besloot op 4 oktober 2010 dat Mauro inderdaad recht had op een permanente verblijfsvergunning. Maar nog steeds was de race niet gelopen. Nog lang niet, want de minister vocht de uitspraak aan. Op 16 juni 2011 volgde de uitspraak: de minister werd in het gelijk gesteld en Mauro moest nu echt weg. Hij zat middenin zijn examens.

'Mauro moet blijven'

Een zomer vol onzekerheid volgde. Maar het was ook een zomer vol acties. Mauro schreef een brief aan de minister, twee dagen later organiseerde Defence for Children een demonstratie op het Binnenhof, er werd een voetbalwedstrijd in Den Haag georganiseerd onder de leuze 'Mauro moet blijven', Mauro kwam op de televisie en zo werd Mauro opeens wereldberoemd. Zelfs de buitenlandse pers schreef over de jongen die tegen zijn zin opnieuw op het vliegtuig gezet dreigde te worden. Het was ook in deze zomer dat 'Mauro' een begrip werd voor het harteloze beleid dat Nederland voerde tegen *ama's*: alleenstaande minderjarige asielzoekers. Er heerste een stemming van verbazing en ongeloof: het kan toch niet zo zijn dat het tolerante Nederland een kind van achttien terugstuurt naar een land waar hij nog steg weet? De verbijstering werd nog groter toen de Raad van State in oktober 2011 het Amsterdamse vonnis vernietigde omdat de rechtbank 'op de stoel van de Immigratie en Naturalisatie Dienst (IND)' was gaan zitten. Mauro was intussen uitgegroeid tot een van de belangrijkste politieke *issues*.

Op 1 november 2011 kwam de Tweede Kamer bijeen om te stemmen over het verstrekken van een verblijfsvergunning aan Mauro. Voorafgaand aan die stemming organiseerde Defence for Children de manifestatie 'Hart voor Mauro' op het Plein in Den Haag. De aanwezigen vormden een menselijk hart rond Mauro. Zo'n zestigduizend mensen ondertekenden een petitie voor Mauro. In een enquête onder de bevolking vond driekwart dat Mauro moest blijven.

Het kinderpardon

Uiteindelijk is het goed gekomen. Eerst kreeg Mauro een studievizum van een jaar. Nog weer een jaar onzekerheid, maar in ieder geval hoefde hij niet meteen terug naar Angola. In de tussentijd werkten politici aan een wetsvoorstel voor een kinderpardon. Het hield in dat asielzoekende kinderen na een verblijf van vijf jaar 'geworteld' zijn en dus moeten kunnen blijven. Op 21 december 2012 stemde de ministerraad in met dit kinderpardon, maar een wet is deze 'Mauro-

wet' nooit geworden. Het werd een politieke 'regeling'.

Manifestatie 'Mauro hoort hier' op het Plein in Den Haag, 28 juni 2011.

Eindelijk wist Mauro waar hij aan toe was. Tien lange jaren, van 2003 tot 2012, was hij in onzekerheid geweest. Hij wil het nu zo snel mogelijk vergeten en door met zijn leven. „Bekend worden was niet mijn bedoeling,” zegt hij. „Ik wilde juist zo zijn als anderen, een gewoon leven leiden - dát was mijn doel.” Gelukkig begint dat nu te komen. Sinds kort heeft hij een baan als systeembeheerder op een middelbare school. Dat hij nog steeds op straat wordt herkend, vindt hij nu niet zo erg meer,

want „dat zijn eigenlijk altijd positieve reacties, en het klinkt misschien gek, maar het went.” Snel voegt hij er aan toe dat hij het zonder hulp van zijn pleegouders, zijn advocaat en Defence for Children nooit had gered. En dat hij blij is dat zo'n achthonderd andere kinderen dankzij het kinderpardon ook een verblijfsvergunning hebben gekregen. „Al die ellende is niet voor niets geweest,” verzucht Mauro desgevraagd.

Inhoud complete editie

Voorwoord - Marco Borsato

Inleiding - Els Kloek & Floris van Straaten

PAKISTAN

Malala Yousafzai

ontembaar verlangen naar onderwijs

Floris van Straaten

NEDERLAND

Anne Frank

een meisje dat schrijfster wilde worden

David Barnouw

ZUID-AFRIKA

Nkosi Johnson

kleine man zet groot probleem op de kaart

Elles van Gelder

NEDERLAND

Wilma Westenberg

een opvallende verschijning

Els Kloek

VIETNAM

Kim Phúc

het meisje van de foto

Frank Kuin

NEPAL

Urmila Chaudhary

slavenkind leidt strijd tegen uitbuiting

Peter de Ruiter

VERENIGDE STATEN

Ruby Bridges

het zwarte meisje op een blanke school

Diederik van Hoogstraten

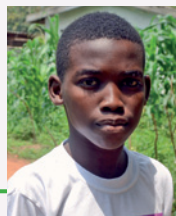

GHANA

Andrew Adansi-Bonnah

kleinleverancier van goede doelen

Pauline Bax

VERENIGDE STATEN

Helen Keller

het overwinnen van hindernissen

Els Kloek

NOORD-KOREA

Shin Dong-hyuk

geboren in een strafkamp

Floris van Straaten

DUITSLAND

Christiane F.

verslaafd tienermeisje doorbreekt taboe

Jeltje Zijlstra

JAPAN

Sadako Sasaki

duizend kraanvogels en een wens

Judith Stalpers

FILIPPIJNEN

Kesz Váldez

van straatjongen tot weldoener

Inge Ikink

JEMEN

Nujood Ali

getrouwd en gescheiden op haar tiende

Judith Spiegel

INDIA

Rekha Kalindi

de moed om nee te zeggen

Aletta André

PAKISTAN

Iqbal Masih

ontsnapte kindarbeider bevrijdt lotgenoten

Joeri Boom

CANADA

Severn Cullis-Suzuki

liet de wereld vijf minuten zwijgen

Frank Kuin

VERENIGDE STATEN

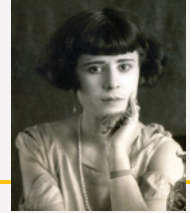
Mattie Stepanek
boodschapper voor de vrede

Diederik van Hoogstraten

ARMENIË

Aurora Mardiganian
het verhaal dat maar niet vergeten wordt

Frédérique Geerdink

DUITSLAND

Felix Finkbeiner
schonk de wereld miljarden bomen

Nicole Bosch

SIERRA LEONE

Ishmael Beah
hoe haal je de oorlog uit een kindsoldaat

Diederik van Hoogstraten

BOLIVIA

Basilio Vargas
in het land waar kinderarbeid legaal is

Floor Boon

VN Kinderrechtenverdrag

Prijzen voor kinderen en volwassenen

Auteurs

Nawoord - Peter de Ruiter

Iqbal Masih

(1982) werkte vanaf z'n vierde in een Pakistaanse tapijtfabriek. Hij wist te ontsnappen toen hij tien was en bevrijdde daarna vele andere kindarbeiders. Twee jaar later werd hij vermoord. Zijn verhaal is een van de verhalen in *Kinderen die de wereld hebben veranderd*.

Foto Anders Kristensson

Kinderen die wereld hebben veranderd is een uitgave van PixelPerfect Publications te Den Haag en is tot stand gekomen met steun van ASN Bank.

Voor meer informatie: www.kinderenveranderen.nl

Op alle teksten en foto's rust auteursrecht. © 2014. De teksten mogen niettemin, met bronverwijzing, wordt gebruikt voor werkstukken en dergelijke in het onderwijs. Deze pdf mag vrijelijk worden verspreid, maar niet worden verkocht.